

Hồi 38

Một Con Chim Muốn Thoát

Tần Quan Vũ còn đang ngỡ ngác, lục y thư sinh lại chợt thở dài:

- Tần huynh, chúng ta hãy thử thả nói chuyện!

Vừa nói, lục y thư sinh vùng xoay nhẹ cánh tay...

Bằng một cách hết sức dễ dàng, lục y thư sinh thoát khỏi bàn tay của Tần Quan Vũ.

Đúng ra, khi vận kinh để tăng công lực, Tần Quan Vũ đụng phải cổ tay như sắt của đối phương, trong khoảnh khắc lạ lùng ấy, chàng có phần lo lắng, vì thế, bằng cách hư hư thực thực, lục y thư sinh rút tay ra khỏi một cách dễ dàng...

Tuy nhiên, lối thoát đó, không phải ai cũng đều làm được.

Tần Quan Vũ thở dài buồn bã:

- Thôi được, nếu không có gì đáng nói nữa, xin huynh đài cứ đi!

Ngay bây giờ, Tần Quan Vũ cảm thấy có nhiều thất vọng. Những chàng vẫn còn quyết định cuối cùng, đó là đi tìm quyển thứ ba và quyển thứ tư của bộ Huyền Kinh.

Đến bây giờ chàng mới thấy rõ rằng nếu cứ dẫn thân vùng vẫy giang hồ mà không có được một thân võ công tuyệt đỉnh, thì nhất định sẽ rước lấy họa vào thân, và như thế thì sẽ không bao giờ hoàn thành được công việc mà mình đang mang nặng trên vai.

Lục y thư sinh tỏ vẻ buồn buồn:

- Tần huynh định đuổi khách ư?

Tần Quan Vũ nở nụ cười khó chịu:

- Chẳng lẽ huynh đài còn chuyện gì nữa sao?

Vừa dứt lời, Tần Quan Vũ chợt giật mình...

Chàng thoáng nghe một mùi hương dịu dàng phớt qua khứu giác.

Ai? Lại có mỹ nhân xuất hiện ở đâu đây ư?

Không, do sự gần gũi, chàng nhận ra mùi hương thoang thoảng đó phát ra từ ở người đối diện, từ lục y thư sinh.

Nhưng, như không để chàng kịp suy nghĩ thêm, lục y thư sinh đáp liền sau câu hỏi của chàng:

- Vâng, đối với Tần huynh, tại hạ vẫn còn chưa hết chuyện.

Chuyện nghi ngờ mùi hương của nữ nhân vẫn còn lảng vảng trong đầu, Tần Quan Vũ đáp xuôi:

- Huynh đài cứ nói:

Lục y thư sinh mỉm cười:

- Tần huynh vẫn nghĩ đến việc đi vào Tử Vong lâm chứ?

- Không, ngay bây giờ thì tại hạ không nghĩ đến chuyện đó.

- Sao vậy?

- Tại hạ... xin huynh đài miễn cho tại hạ khỏi phải trả lời câu hỏi ấy.

- Cho dù Tần huynh không vào Chí Tôn bảo, nhưng vấn đề Ngọc Quan Âm vẫn phải giải quyết. Vì ngoài Chí Tôn bảo ra, trên giang hồ vẫn có kẻ nhòm ngó đến nó. Cho nên, theo tại hạ thì ngay bây giờ nên nghĩ ra cách chu toàn...

Tần Quan Vũ cười nhạt:

- Có lẽ nên cất vào mình huynh đài là cách chu toàn nhất chứ gì?

Lục y thư sinh thần nhiên như không, nói:

- Đúng thế, vì bản thân tại hạ đâu có ai dám chú ý đến? Nhưng tiếc rằng chúng ta chỉ mới quen biết nhau, Tần huynh tất nhiên là không bằng lòng giao cho tại hạ giữ gìn vật đó. Do đó, tại hạ đã vì Tần huynh mà nghĩ ra một cách chu toàn, không biết Tần huynh có muốn nghe chăng?

Vì đứng quá gần, mùi hương ngào ngạt từ người của lục y thư sinh cứ thoảng qua trước mũi, Tần Quan Vũ càng lúc càng thấy bồn chồn.

Hắn là nữ nhân ư?

Và bây giờ, từ chuyện nghi ngờ, Tần Quan Vũ mới phát hiện ra rằng ở trên khuôn mặt trái soan rạng rỡ kia là hai hàng mi cong vút với chiếc mũi dọc dừa, vành môi hồng thắm nho nhỏ xinh xinh, với đôi mắt đen lay láy.

- Tần huynh chưa trả lời câu hỏi của tại hạ đấy nhé!

Tần Quan Vũ giật mình đáp xuôi:

- Xin được nghe cao kiến!

Lục y thư sinh nhìn thẳng vào mắt chàng và mỉm cười:

- Nền để nó vào da thịt của Tần huynh.

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Mang vào da thịt ư?

Bây giờ thì từ chuyện nghi ngờ, Tần Quan Vũ lại đi đến hoang mang. Tuy nhiên, ý nghĩ xấu về lục y thư sinh thì đã giảm bớt dần dần.

Lục y thư sinh cười chum chim:

- Có chi mà bất tiện đâu? Tất nhiên là tại hạ không thể giúp Tần huynh làm việc ấy, vì biết đâu tại hạ lại chẳng thừa cơ cướp đoạt, nhưng các vị trưởng lão của Cái Bang có thể may Ngọc Quan Âm vào mình Tần huynh một cách dễ dàng.

Tần Quan Vũ nhìn lục y thư sinh bằng đôi mắt sững sờ.

Đôi má phơn phớt như phấn hồng của lục y thư sinh bị cái nhìn trân trối ấy càng làm cho đỏ thêm lên. Hắn vừa tránh tia mắt của Tần Quan Vũ, vừa hỏi lại:

- Tần huynh cho rằng tại hạ có ý xấu à?

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Không, tại hạ thấy đó là ý tốt, nhưng có điều tại hạ muốn hỏi, phải chăng huynh đài vâng lệnh mà đến đây?

- Đúng thế!

- Lệnh đó phải chăng là có bao gồm luôn cả việc may Ngọc Quan Âm vào mình tại hạ nữa?

Lục y thư sinh lắc đầu:

- Không!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Thế thì huynh đài vâng lệnh chi?

- Nói cho Tần huynh biết một số việc có dính líu đến "Liên minh".

- Nghĩa là huynh đài vâng lệnh của Viên chủ mà cũng là mình chủ?

Lục y thư sinh khẽ gật đầu, không đáp.

Đôi mắt long lanh của hắn nhìn chăm chú vào Tần Quan Vũ và thỉnh thoảng nói một câu không ăn nhập vào đâu:

- Tần huynh quả là trang tuấn kiệt.

Thấy đối phương dường như muốn bẻ câu chuyện sang ngã khác, Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Quý Viên chủ tại sao lại muốn cho tại hạ biết về việc của "Liên minh"?

- Tại hạ chỉ vâng lệnh mà hành sự, chứ không thể nói lý do.

Nghĩ rằng cái gọi là "Liên minh" này không phải thuộc chính phái, và rất có thể Ngọc Thường Nga cũng đã gia nhập rồi. Tần Quan Vũ gặng hỏi:

- Huynh đài còn có gì nói với tại hạ nữa không?

- Có!

Tiếng trả lời gọn lỏn của đối phương khiến cho Tần Quan Vũ càng ngỡ ngàng...

Nếu quả theo điều dự định thì cứ nói phức cho hết đi, làm sao lại lòng vòng như thế? Bằng vào dáng cách thì y như là gã lục y thư sinh này có khá nhiều mâu thuẫn trong lòng.

Tần Quan Vũ cố giữ vẻ điềm tĩnh:

- Xin huynh đài cứ nói!

Như thấy rõ sự băn khoăn của Tần Quan Vũ, lục y thư sinh vội hỏi:

- Có lẽ Tần huynh còn nghi ngờ phải không?

- Đúng thế!

- Có phải Tần huynh nghĩ rằng tại hạ có nhiều ẩn ý, và cuối cùng đổ trút trách nhiệm cho mệnh lệnh ư?

Không ngờ đối phương lại nói trắng ra như thế, Tần Quan Vũ bật cười:

- Đúng như thế!

Lục y thư sinh thở dài:

- Thật tại hạ không biết nói sao với Tần huynh bây giờ. Võ lâm ngày nay, các phái ghìm nhau y như giấu ngấm một chuyện tranh dành, nhưng sự thực thì hãy còn nhiều bí ẩn. Và "Liên minh" đó, Tần huynh có biết từ đâu phát khởi chăng?

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Lễ tự nhiên là quý Viên chủ của huynh đài chứ còn ai vào nữa?

Lục y thư sinh lắc đầu:

- Tần huynh lầm rồi.

Tần Quan Vũ nhướng mắt:

- Lầm à? Thế thì do ai?

Lục y thư sinh ngần ngừ:

- Tần huynh đoán thử xem.

- Không thể đoán nổi, xin huynh đài nói cho biết!

- Tần huynh cứ đoán đi.

- Võ lâm ngày nay hết sức rối ren như huynh đài đã biết. Lại thêm nhân tài mọc lên không biết bao nhiêu, tại hạ làm sao đoán ra được?

- À... nếu Tần huynh cố suy nghĩ thêm một chút, tự nhiên sẽ đoán ra.

Tần Quan Vũ chợt rung mình:

- Chẳng lẽ lại là do tiện tỳ Ngọc Thường Nga?

Lục y thư sinh gật đầu, nghiêm giọng nói:

- Không sai, Tần huynh không ngờ phải không?

Tần Quan Vũ sững sờ đứng lặng, nói không ra tiếng...

Chuyện thật không thể tưởng tượng được. Hai tử muội của Phượng Hoàng Tiền Phi khi ban lệnh cho Tiều Phượng Hoàng thì chính Tiều Phượng Hoàng vâng dạ thi hành, không dám cưỡng lại, vậy tại sao ả lại có thể là kẻ cầm đầu được?

Và tại sao lục y thư sinh lại dám thố lộ điều này với mình? Có âm mưu gì nữa đây chăng?

Tần Quan Vũ cau mày gặng hỏi:

- Xin huynh đài nói rõ hơn nữa được chăng?

Lục y thư sinh gật đầu:

- Chính tại hạ đang định nói rõ ngọn ngành của "Liên minh" cho Tần huynh hay, và biết đâu Tần huynh sẽ thấy được nhiều điều khác nữa.

- Và huynh đài nói việc ấy với tại hạ, cũng là do lệnh đấy chứ?

- Không, đây là tự ý riêng của tại hạ.

- Nhưng tại sao huynh đài lại dám đem chuyện trọng đại ấy mà nói cho tại hạ nghe?

Lục y thư sinh mỉm cười:

- Tần huynh là một người hiếu rộng... và cho rằng mới lần đầu gặp gỡ, tại hạ nói thế là quá lời chẳng?

- Xin huynh đài đừng ngại vì ý nghĩ của tại hạ.

- Và cũng có thể Tần huynh cho rằng mới gặp lần đầu, tại hạ có quá nhiều cảm tình, muốn cùng Tần huynh kết làm tri kỷ?

Thật là lạ, Tần Quan Vũ quyết chắc kẻ đối diện với mình là nữ nhân, và đúng như y vừa nói, mới gặp nhau làm sao lại có chuyện cảm tình?

Nhưng tại sao y lại dám nói những việc ngoài mệnh lệnh, mà lại là chuyện cực kỳ trọng hệ?

Thấy Tần Quan Vũ ngơ ngác ngác, lục y thư sinh bật cười:

- Giả sử cho rằng tại hạ có cảm tình thân thiết với Tần huynh ngay mới lần đầu gặp gỡ, vậy thì Tần huynh có cảm nghĩ thế nào?

Tần Quan Vũ trả lời thẳng thắn:

- Nếu là như thế, để đáp lại mối thịnh tình ấy, tại hạ sẽ xem huynh đài như một người bạn cũ...

Lục y thư sinh lộ vẻ vui mừng ra mặt:

- Thật là may mắn cho tại hạ! Nhưng, với danh vọng Văn Khúc Võ Khôi, Tần huynh có thể xem tại hạ là bằng hữu sao?

Tần Quan Vũ càng nghe càng lạ, đối phương thật ý hay giả dò?

Tung câu từng tiếng y như là xuất phát từ tận đáy lòng nhưng vì hoàn cảnh mới quen biết nên khiến chàng nảy sinh nghi ngờ...

Chàng không dám kéo dài câu chuyện mà không biết kết quả sẽ đi tới đâu, nên vội trở lại vấn đề chính:

- Tại hạ đã nói thật tình, xin huynh đài cho biết thêm về chuyện "Liên minh".

Lục y thư sinh gật đầu:

- Vâng, nhưng ngoài việc “Liên minh” mà Tần huynh nóng lòng muốn nghe ấy, Tần huynh quả không muốn biết thêm gì nữa sao?

Như chợt nhớ ra, Tần Quan Vũ hỏi lại:

- Tại hạ còn muốn biết tôn tính đại danh của huynh đài, nhưng chưa tiện hỏi.

Lục y thư sinh cười lớn:

- Phải vậy chứ, như thế mới có thể gọi là cố hữu chứ? Có đâu đã là cố hữu mà lại chẳng biết tên nhau? Vâng, tại hạ họ Trần, tên là Phượng Nghi..

Rồi như cảm thấy đã lỡ lời, lục y thư sinh vụt nín bật, và mặt thoáng hơi đổi sắc.

Riêng Tần Quan Vũ thì không chú ý đến sự thay đổi ấy, chàng đang để tâm suy tư đến hai chữ “Phượng Nghi”.

Sao lại là Phượng Nghi?

“Phượng đến triều nghi”, nó là một biểu thị của Chính Cung Hoàng Hậu.

Là một nam nhân mà lại lấy cái tên như thế, phải chăng là có ý đùa cợt hoàng triều?

Hay muốn nói lên rằng chính ta là nữ nhân?

Và chợt nhớ đến vừa rồi đôi bên đã đồng ý xem nhau là bằng hữu, Tần Quan Vũ càng nghe tim mình đập liên hồi.

Qua một phút im lặng, Phượng Nghi lại cười hăng hắc:

- Có phải Tần huynh nghe cái tên của tại hạ có vẻ rất giống nữ nhân?

Tần Quan Vũ cũng cười:

- Quả thật cái tên ấy có vẻ phần son lắm. Tuy nhiên, tên của một người là do song thân đặt cho, lẽ tự nhiên là nó mang rõ một ý nghĩa nhất định nào đó... đâu thể luận theo nam hay nữ?

Phượng Nghi khẽ liếc chàng:

- Tần huynh thật là cao kiến.

Sợ vấn đề vượt xa hơn nữa, Tần Quan Vũ kéo lại chính đề:

- Xin huynh đài nói lại chuyện của “Liên minh”!

- Vâng!

Vừa ứng tiếng đáp lời Tần Quan Vũ, Phượng Nghi chợt quay lại nhìn thẳng vào mặt của Mẫn Nhi, lúc này đang đứng im lặng ở sau lưng:

- Mẫn Nhi, nơi đây không còn phận sự gì nữa, hãy trở về Hạ Hầu Viên đi!

Vừa nghe lời ấy, Mẫn Nhi liền kinh hoảng, bước tới gần Chủ Nhân rồi run giọng nói:

- Ấy... ấy... làm sao có thể như thế được?

Phượng Nghi hơi thoáng giận:

- Tại sao lại không có thể? Người muốn chống lại ta chăng? Có nghe lệnh hay không?

Mẫn Nhi phát run lên:

- Xin chủ nhân thứ tội, Mẫn Nhi đâu dám trái lệnh của người. Chỉ vì Viên chủ đã truyền lệnh thì Mẫn Nhi làm sao dám kháng lệnh? Mẫn Nhi biết phải làm sao đây?

- Hãy trở về và bảo rằng ta còn đang muốn dẫn bước giang hồ...

- Chủ nhân, làm sao chủ nhân lại đem tấm thân vạn kim mà đi vào con đường nguy hiểm...

- Cầm miệng! Người có đi hay không?

- Chủ nhân, Mẫn Nhi có ý kiến thế này, Mẫn Nhi sẽ lánh mặt vào rừng để âm thầm bảo vệ chủ nhân. Như thế vừa khỏi quấy rầy việc riêng của chủ nhân, mà lại vừa làm tròn trách nhiệm...

Phượng Nghi cau mày gần giọng:

- Hãy về đi, về nói với Viên chủ rằng để cho ta tự do bay nhảy một lúc, rồi ta sẽ trở về làm lại thân chim trong lồng...

Vừa nói, Phượng Nghi vừa lấy ra một lá cờ vàng tam giác...

- o O o -